

stichtingsdaad van het theater omkeert. In de Renaissance begon het theater door een plein in de stad af te sluiten, om voor een uitverkoren publiek een gewaardigde, ideale blik op de wereld weer te geven. Platel daarentegen laat dit theater weer vollopen met wat uitgesloten werd, de anarchistische werkelijkheid van de straat in al zijn onnavolgbare complicaties. En wie houdt zich nog op in 'de straat' (en daarbij denken we natuurlijk net niet aan de nette winkelstraat)? Precies, de vierde wereld. Kermisklanten, nichten en andere marginalen, die zich met moeite overeind houden.

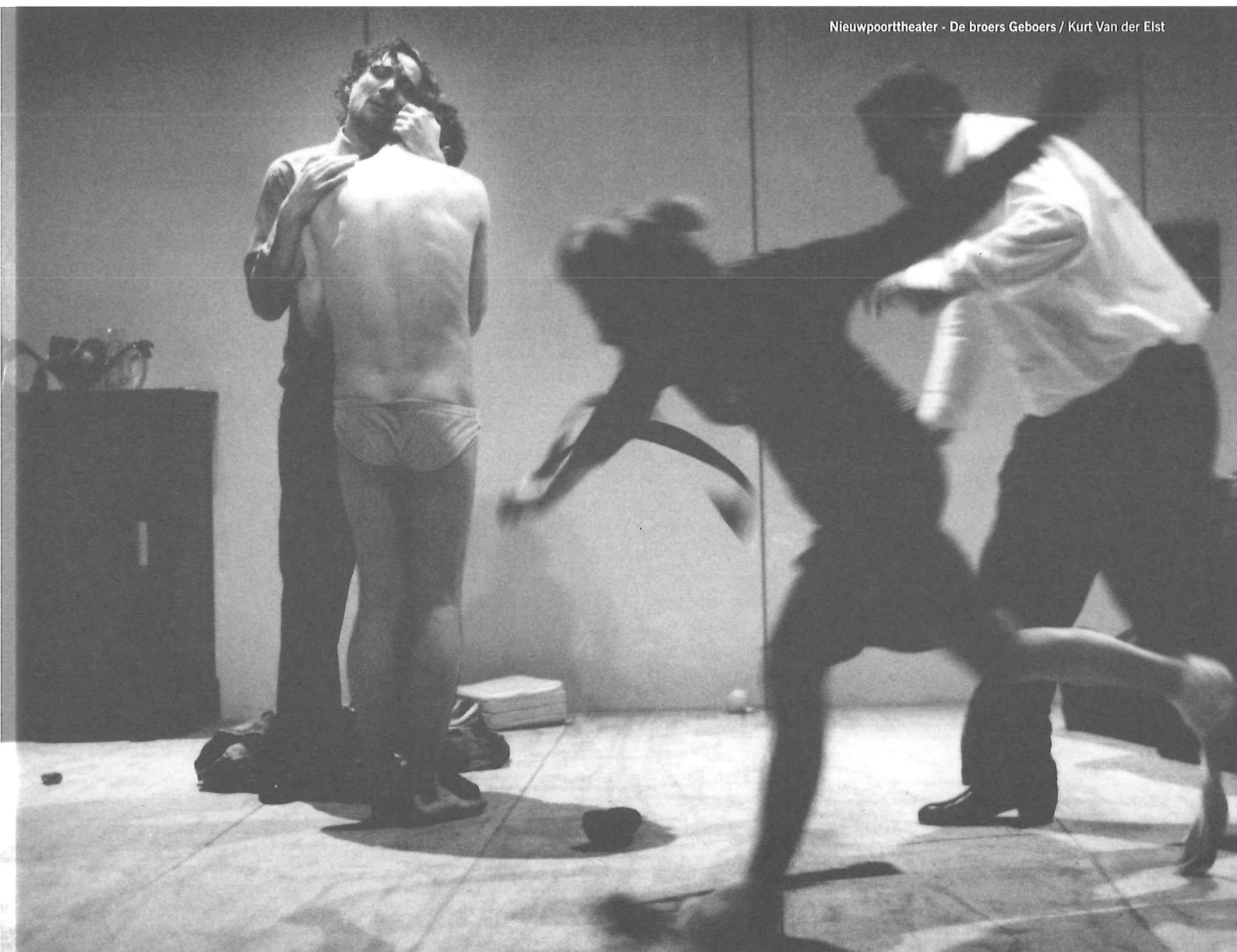
Het materiaal voor de voorstelling, acteurs met stuk voor stuk een tamelijk bochtige levenswandel, wordt bijna 'à l'état brut' de scène opgegooid, in het vaste vertrouwen dat dit de enige manier is om de poëzie ervan vast te

houden en te reveleren. Als Sierens zich in zijn stuk aan overstructurering en indikking van zijn oorspronkelijk materiaal bezondigt, dan doet Platel bijna het omgekeerde. Hij wil het nauwelijks aanraken. Alleen voegt hij, nauwelijks hoorbaar op de achtergrond, een muzikale laag toe. Muziek van Bach, die op eigen kracht een nauwelijks zichtbare hoop op een meer waardig bestaan bevestigt en aanwezig maakt.

Hoe sterk dat soms ook werkt, de onbetwifelbare waarachtigheid van de acteurs lijdt onder de terughoudendheid van de regisseur. Om werkelijk te laten voelen waar het op staat in het straatleven, wat het zo verschillend en/of zoveel 'echter' maakt dan het burgerlijke bestaan, is een zeker betoog nodig. En dat is hier flinterdun. Platel wordt hier, lijkt mij, slachtoffer van een romantische mythe van het 'echte',

dat onbemiddeld gerepresenteerd kan worden. Hoe sympathiek dat ook is, het is wellicht een doodlopende weg. De echte realiteit van de straat is immers duizend maal spannender dan wat je op theater kan laten zien. En tegelijk, wat op dit ogenblik echt telt, is eerder de duizelingwekkende kloof die aan het groeien is tussen die straat en degenen die er niet meer (hoeven te) vertoeven. De verbaasde vertederding die we nu nog voelen bij zoveel buitenissigheid, zou binnen wellicht niet zo lange tijd ook kunnen omslaan in totaal onbegrip over wat hier getoond en gerepresenteerd wordt.

Misschien moeten Sierens en Platel gewoon eens terug samen aan tafel gaan zitten?

Nieuwpoorttheater - De broers Geboers / Kurt Van der Elst